

A KÖLTÉSZ-FILOZÓF

T A N D O R I D E Z S Ó

Ez lenne az esztétika, kedves professzor, Bányai János? Te tudod jobban. Wittgenstein így kérte, a gondolatok tana lenne ilyen. Én az esztétikát érzem ennek. De aki, mint Te, a Történelmi Térben néz, s alkotása az, amit ennek módosulásaiban lát (a módosítók a költők, prózaírók etc.), hamar elköszönhet a külfogalmak tisztaságától. Feladata gyakorlativá lesz. És közben, a maga módján, költőnek és filozófusnak kell maradnia.

Nehéz volt? Nehezebb lesz? A megítélések erőtere a szabadságtörekvések megvalósultán tartalmasabbá válik-e? Ottlikkal szólva: semmiféle harc nem isteni eredetű – hát nem volt-e a totális, kemény-puha stb. elnyomatás kora gazdagabb televény az abszolútumhoz? Dosztojevszkij nem az Európai Közösségben alkotott, Ambrose Bierce háborús határokon tűnt el Amerika földjén.

Neked most mind az egymással-magukért, egymásért már alig harcolókat kell tisztábban látnod, mint . . . mint mi egymást. Elkáromkodod magad olykor, de csak titkon, Neked úgy szabad csak, költész-filozóf pásztor ember, közben a mi zűrzavarainkon kell képezned magad tovább. Ne az elmélet csapásain haladj: az kész csapás! Légy (továbbra is) olvasható, íróközeli esztéta, kritikai megértő, forduljanak elő dolgozataidban épp csak a szükségesnek megfelelően idegen szavak. Mosolyogsz rajtam? Kérlek, a hermeneutikai diszkrepancia indulgensz transzcendenciáját fenomenológiai anti-logikába ne szublimáld, ellenben üldögélj néha, mint a Különös Hírmondó, ki nem tudott semmi újságot, és érezd a Fehér Tigris fenyegető fogcsattogtatásai közt is az új tavasz leheletét, mely immár nem a Párt humanista kívánalma. Élj.